

József Attila light

Most. Mikor hogyishívják. Éppen másnapos.
Egy másik napon hirtelen felébresztik őt. Áll álmosan
az előszobában. Mint Szókratész amikor felfedezte azt
amit ma jobb híján Európának nevezünk. Áll - álldogálok - ott:
Fáj a fejem. Fáj a faszom is. Értetek és értünk is
egyfolytában. Ez a kezdet. A végről majd a végén - ha.

Ez egy szerkezet. Mely nem működik.

Mivel elromlott bennünk valami.

Vagy csak nem maradt meg annak ami.

Hiába kattog: ott - és zörög: itt.

Most. Amikor éppen rúgják ki. A munka-
- micsoda? - helyéről. Helyben vagyunk. Ott ahol éppen.
És másnap. Mindig másnaposan és mindig okosabban
egy csöppnyivel. Miközben menetrendszerűen kis-
kutyák vörös faszát bokkrétába kötve ünnepélyesen
az Ismeretlen Hős síremlékére baszarintják azok Akik.

Ez egy könyv. Melyet egyszer majd megírnak.

Ezen szerkezet működési elve

lesz aprólékosan leírva benne.

Fényképét majd hozza a helyi hírlap.

Most. Hogy a nyuszika újabb szaros nyuszikákat tojik
a szeretettel kikészített fészekbe. Hogy képviseljük
az érdekeinket. - Lenne egy kérdésem: Hol? -

Hol? Hol? Hol a természet éled újjá hol mi:
nem. Egy istenért sem. Még mindig ott állunk
- szerző és olvasó is - az előszobában mezítláb.
Ez egy ötlet melyen hiába kotlott
egy ember évekig. Nem lett belőle
semmi... hasznos. - Mondjam hogy egyelőre? -
Önkéntesek vagyunk. Önkéntes foglyok.
Most - míg speciel elmegyünk a bús picsába -
kiderülhet hogy az élet mégiscsak: élet. Amit élni
lehet. Inkább rosszul de szép pillanatokkal
tarkítva. - Az előszobában mezítláb. -
Hol az a szerb román szlovák vagy osztrák
aki többet ártott nekünk mint mi magunk?
Ez egy vers. Melyben élek és halok.
Nem egy világcég - Nike Opel Fila
vagy Sony - nem egy József Attila
már Böndör is alig: de *itt vagyok*.
Az álmos szentek töke meg az Átkozott-
Áldott Utókor sem mondja meg
hogyan hol. De próbálkozni lehet.

